

VARGA IMRE
Álomszonettek

28.

Egyszerre két ablak:
múltba és jövőbe.
Egyszerre két irány,
pincébe s tetőre.

Álombeli város:
fentről múltja látszik.
Lentről nézem égét,
majdani csodáit.

•

Újévi utca.
Torlódo üvegcserep.
Zajló folyó-ág.

•

Eleven tusrajz.
Fenyőág feketül át
az esti égre.

29.

Festő volt? Költő?
Henteskötényben?
Nemrégén ölt ő;
képzelttem ébren.

Megölte álmom
eleven késsel.
Ábrándjaimat
a szenvedéssel.

•

Szűz lány ül mellém.
Élet- és halál-erő
egyszerre lobban.

•

Hajlik egy vonal
fényes íve alá épp
befér ki éber.

31.

Telefon csörren.
Jel odaátról.
Rét közepén fa.
Közel vagy távol.

•

Csörgedeznek lent a szavak.
Füves partról nézed magad.
Jelek és hangok csobolnak.
Hátadra lángol egy csónak.

•

Tóban Zöld Sárkány,
tűzben a Fehér Tigris.
Párzanak éppen.

•

A hold sárga rügy.
Világfánk minden ága
hidegen fénylik.

33.

Rímtől rímig álmodok.
A vers rajtam átmozog.
Átfúj rajtam őszi szél.
A bálványfa: színbeszél.

•

Múltja után körbe-körbe.
Tükörképéből át tükörbe.
„Mondtam-e már? Vagy csak másnak?
Minden éjjel gödröt ásnak.”
Ősz haj s ráncos homlok mögött:
szó és tárgy megütközött.

•

Zöldből válik a sok tarka,
s ezekből lesz barna s fehér.
Ni, az őszi kertemben-fa
mindig másik színben beszél.

34.

Föl s le surrognak
tőlünk a képek,
ki- és elfedik
az égi kéket.

Onnan, hol tépés
van rajt', szakadás,
egy csillag szórja
ránk a sugarát.

•

Pár észdobbanás;
két tandoris perc között
átfénylő semmi.

•

Átsillanunk csak
Kis harmatcsepp a fűszál

r

ó

l

l

e

e

s

ó

b

e

n

